

Presidentti Thomas S. Monson

Valintojen kolme V:tä

Meistä kukin on tullut tämän maan päälle mukanaan kaikki välineet, jotka ovat tarpeen valitaksemme oikein.

Rakkaat pappeuden veljeni, vilpittön rukoukseni tänä iltana on, että taivaallinen Isämme auttaisi minua ilmaisemaan ne asiat, jotka tunnen innoitusta jakaa teidän kanssanne.

Olen viime aikoina ajatellut valintoja ja niiden seurauksia. Päivän mittaan kuluu tuskin tuntiakaan niin, ettei meidän pitäisi tehdä jonkinlaista valintaa. Toiset ovat vähäpätöisiä, toiset kauaskantoisempia. Joillakin valinnoilla ei ole mitään merkitystä asioiden iankaikkisessa suunnitelmassa, kun taas toisilla on *erittäin* paljon merkitystä.

Kun olen miettinyt valintoihin liittyviä eri näkökohtia, olen jakanut ne kolmeen ryhmään: ensimmäiseksi *vapaus valita*, toiseksi *velvollisuus valita* ja kolmanneksi *valintojen seuraukset*. Nimitän näitä kolmeksi valintoihin liittyväksi V:ksi.

Mainitsen ensimmäiseksi *vapauden valita*. Olen hyvin kiitollinen rakastavalle taivaalliselle Isälle tahdonvapauden lahjasta eli vapaudesta valita. Presidentti David O. McKay, kirkon yhdeksäs presidentti, on sanonut: ”Elämän itsensä jälkeen oikeus ohjata tuota elämää on Jumalan suurin lahja ihmiselle.”¹

Tiedämme, että meillä oli tahdonvapautemme ennen kuin tämä maailma oli ja että Lusifer yritti ottaa sen meiltä

pois. Hän ei luottanut tahdonvapauden periaatteeseen eikä meihin, ja esitti pelastusta pakkokeinoin. Hän väitti, että hänen suunnitelmansa mukaan kukaan ei joutuisi hukkaan, mutta hän ei tuntunut käsittävän – tai kenties välittävän – että sen lisäksi kukaan ei tulisi yhtään viisaammaksi, yhtään voimakkaammaksi, yhtään myötätuntoisemmaksi tai yhtään kiitollisemmaksi, jos hänen suunnitelmansa noudatettaisiin.

Me, jotka valitsimme Vapahtajan suunnitelman, tiesimme lähtevämme vaaralliselle, vaikealle matkalle, sillä me kuljemme maailman teitä ja teemme syntiä ja kompastelemme, mikä katkaisee meiltä yhteyden Isäämme. Mutta Hengestä syntynyt Esikoinen tarjoutui uhriksi sovittamaan kaikkien synnit. Sanoin kuvaamattoman kärsimyksen ansiosta Hänestä tuli suuri Lunastaja, koko ihmiskunnan Vapahtaja, ja siten Hän soi meille mahdollisuuden onnistua palaamaan Isämme luo.

Profeetta Lehi kertoo meille: ”Sen vuoksi ihmiset ovat vapaita lihan mukaisesti, ja heille on annettu kaikki, mikä on ihmiselle tarpeen. Ja he ovat vapaita valitsemaan vapauden ja iankaikkisen elämän kaikkien ihmisten suuren Välimiehen kautta, tai valitsemaan orjuuden ja kuoleman Perkeleen

orjuuden ja vallan mukaisesti, sillä hän pyrkii siihen, että kaikki ihmiset olisivat yhtä kurjia kuin hän itse.”²

Veljet, olivatpa olosuhteidemme rajoitukset mitä tahansa, meillä on aina *vapaus valita*.

Seuraavaksi *valinnanvapauden* myötä tulee *velvollisuus valita*. Me emme voi olla puolueettomia. Ei ole mitään välimaastoa. Herra tietää sen. Lusifer tietää sen. Niin kauan kuin elämme tämän maan päällä, Lusifer ja hänen joukkonsa eivät luovu toivosta voittoa sielujamme.

Meidän taivaallinen Isämme ei lähettänyt meitä iankaikkiselle matkalleme tarjoamatta keinoa, jolla voisimme saada Häneltä jumalallista ohjausta avuksi palataksemme turvalisesti kuolevaisen elämän lopussa. Puhun rukouksesta. Puhun myös meidän kunkin sisimmässä olevan hiljaisen, vienon äänen kuiskauksista, unohtamatta myöskään pyhiä kirjoituksia, joiden kirjoittajat kohtasivat menestyksekkäästi niitä kuolevaisuuden haasteita, joista meidänkin on selviydyttävä.

Meistä kukin on tullut tämän maan päälle mukanaan kaikki välineet, jotka ovat tarpeen valitaksemme oikein. Profeetta Mormon sanoo meille: ”Krisituksen Henki on annettu jokaiselle ihmiselle, jotta hän voi erottaa hyvän pahasta.”³

Vastustajan viestit ympäröivät – joskus jopa pommittavat – meitä. Kuunnelkaa muutamia niistä; ne ovat epäilemättä teille tuttuja: ”Ei yksi kerta haittaa.” ”Älä huolehdi, ei kukaan saa tietää.” ”Voit lopettaa tupakoimisen tai juomisen tai huumeiden käytön milloin vain haluat.” ”Kaikki niin tekevät, joten ei se voi olla niin paha juttu.” Valheita riittää.

Vaikka kohtaamme matkallamme tienhaaroja ja risteyskohtia, meillä ei yksinkertaisesti ole varaa siihen

ylellisyyteen, että käyttäisimme kiertotietä, jolta emme ehkä koskaan palaa. Lusifer, tuo nerokas pillipiipari, soittaa soinnukasta sävelmäänsä ja houkuttelee pahaa aavistamattomat pois valitsemansa tien turvasta, pois rakastavien vanhempien neuvojen luota, pois Jumalan opetusten suojista. Hän ei tavoittele pelkästään niin sanottuja ihmiskunnan hylkiöitä. Hän tavoittelee meitä kaikkia, myös nimenomaan Jumalan valittuja. Kuningas Daavid kuunteli, horjui ja sitten seurasi ja lankesi. Niin teki Kain varhaisempana aikakautena ja Juudas Iskariot myöhempana aikakautena. Lusiferin menetelmät ovat ovelia, hänen uhrinsa runsaslukuisia.

Toisessa Nefin kirjassa hänestä sanotaan: ”Toiset hän rauhoittaa ja

tuudittaa heidät lihalliseen turvallisuuteen.”⁴ ”Toisia hän mielistelee ja sanoo heille, ettei helvettiä ole – –, kunnes hän kytkee heidät kauheisiin kahleisiinsa.”⁵ ”Ja näin Perkele pettää heidän sielunsa ja eksyttää heidät varovasti alas helvettiin.”⁶

Kun kohtaamme merkittäviä valintatilanteita, kuinka teemme valinnan? Annammeko periksi lupaukselle hetkellisestä mielihyvästä? Haluillamme ja himoillemme? Tovereidemme painostukselle?

Älkäämme olko yhtä päättämättömiä kuin Liisa Lewis Carrollin klassikkokirjassa *Liisan seikkailut Ihme-*maassa**. Muistatthän, että Liisa tulee tienristeykseen, jossa hänen edessään on kaksi polkua. Kumpikin johtaa eteenpäin mutta vastakkaisiin suuntiin.

Liisa kohtaa Irvikissan ja kysyy tältä: ”Mitä tietä minun tulee kulkea?”

Kissa vastaa: ”Se riippuu – – siitä minne sinä tahdot kulkea. Ellet tiedä, minne tahdot kulkea, sittenhän on samantekevää, mitä tietä kuljet.”⁷

Toisin kuin Liisa, me kaikki tiedämme, minne haluamme mennä, ja sillä, mitä tietä kuljemme, on väliä, sillä kun valitsemme tiemme, me valitsemme päämäärämme.

Meillä on jatkuvasti edessämme valintatilanteita. Tarvitsemme rohkeutta valitaksemme viisaasti – rohkeutta sanoa ei, rohkeutta sanoa kyllä. Valinnat *tosiaan* ratkaisevat kohtalon.

Pyydän teitä hartaasti päättämään tässä ja nyt, ettette poikkea siltä tieltä, joka johtaa päämäärämme: iankaikkiseen elämään taivaallisen Isämme luona. Sen suoran ja oikean tien varrella on muitakin tavoitteita: lähetystyöpalvelu, temppeleliitto, aktiivisuus kirkossa, pyhien kirjoitusten tutkiminen, rukous, temppeleily. Saavutettavanamme on lukemattomia kelpollisia tavoitteita kulkiessamme elämän halki. Tarvitaan sitoutumistamme saavuttaaksemme ne.

Lopuksi, veljet, puhun *valintojen seurauksista*. Kaikilla valinnoillamme on seurauksia. Joillakin niistä on hyvin vähän jos ollenkaan vaikutusta iankaikkiseen pelastumiseemme, ja joillakin niistä on siihen *hyvin suora* vaikutus.

Sillä, käytättekö vihreää t-paitaa vai sinistä, ei pidemmän päälle ole mitään merkitystä. Sen sijaan se, päätättekö painaa tietokoneessanne sitä näppäintä, joka vie teidät pornografian ääreen, voi vaikuttaa *kaikkeen* elämässänne. Olette juuri ottaneet yhden askelen pois päin suoralta, turvalliselta tieltä. Jos joku ystävä painostaa teitä juomaan alkoholia tai kokeilemaan huumeita ja annatte painostukselle myöten, te lähdette kulkemaan

kiertotietä, jolta ette ehkä palaa. Veljet, olimme 12-vuotiaita diakoneja tai kypsässä iässä olevia ylipappeja, me olemme alttiita houkutuksille. Pitäkäämme katseemme, sydämemme ja päättäväisyytemme kohdistettuina siihen tavoitteeseen, joka on iankaikkinen ja kaiken sen hinnan arvoinen, jonka joudumme siitä maksamaan, huolimatta uhrauksista, joita joudumme tekemään sen saavuttamiseksi.

Mikään kiusaus, mikään painostus, mikään houkutus ei voi voittaa meitä, ellemme salli sitä. Jos valitsemme väärin, emme voi syyttää ketään muuta kuin itseämme. Presidentti Brigham Young ilmaisi kerran tämän totuuden samastamalla sen itseensä. Hän sanoi: ”Jos veli Brigham lähtee väärälle polulle ja tulee suljetuksi pois taivasten valtakunnasta, niin syyttää voidaan vain veli Brighamia. Minä olen ainoa olento taivaassa, maan päällä tai helvetissä, jota siitä voidaan syyttää.” Hän jatkoi: ”Tämä soveltuu yhtä hyvin jokaiseen myöhempien aikojen pyhään. Pelastus on henkilökohtaista toimintaa.”⁸

Apostoli Paavali on vakuuttanut meille: ”Teitä kohdannut kiusaus ei ole mitenkään epätavallinen. Jumalaan voi luottaa. Hän ei salli kiusauksen käydä teille ylivoimaiseksi, vaan antaessaan teidän joutua koetukseen hän samalla valmistaa pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.”⁹

Me kaikki olemme tehneet vääriä valintoja. Ellemme ole jo korjanneet niitä valintoja, vakuutan teille, että siihen on keino. Sitä prosessia kutsutaan parannukseksi. Pyydän teitä korjaamaan virheenne. Meidän Vapahtajamme kuoli antaakseen teille ja minulle tuon siunatun lahjan. Vaikka tie ei ole helppo, lupaus on todellinen: ”Vaikka teidän syntinne ovat verenpunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin lumi.”¹⁰ ”Enkä minä, Herra, muista niitä enää.”¹¹ Älkää asettako

iankaikkista elämäänne vaaralle alttiiksi. Mikäli olette tehneet syntiä, niin mitä pikemmin alatte pyrkiä tulemaan takaisin, sitä pikemmin löydätte sen suloisen rauhan ja ilon, joka tulee anteeksiannon ihmeen mukana.

Veljet, teillä on jalo syntyperä. Päämääränänne on iankaikkinen elämä Isämme valtakunnassa. Sellaista päämäärää ei saavuteta yhdellä loistavalla yrityksellä, vaan se on pikemminkin tulosta elinikäisestä vanhurskautesta, viisaiden valintojen kertymästä, pysyvistä määrätietoisuudesta. Kuten mikä tahansa arvokas asia, iankaikkisen elämän palkintokin edellyttää ponnistelua.

Pyhät kirjoitukset ovat selkeitä:

”Noudattakaa – – näitä käskyjä ja eläkää niiden mukaan, niin kuin Herra, teidän Jumalanne, on teitä käsenyt. Älkää poiketko oikealle älkääkä vasemmalle,

vaan kulkekaa vakaasti sitä tietä, jota Herra, teidän Jumalanne, on käsenyt teidän kulkea.”¹²

Saanan päätteeksi kertoa teille esimerkin henkilöstä, joka päätti varhain elämässään, mitkä hänen tavoitteensa olisivat. Puhun veli Clayton M. Christensenistä, kirkon jäsenestä, joka on liiketaloustieteen professori Harvardin yliopiston kauppatieteiden tiedekunnassa.

Kun veli Christensen oli 16-vuotias, hän päätti muun muassa, ettei hän urheilisi sunnuntaisin. Vuosia myöhemmin opiskellessaan Oxfordin yliopistossa Englannissa hän pelasi koripallojoukkueessa sentterinä. Sinä vuonna heillä oli voitokas kausi ja he pääsivät

Ison-Britannian valtakunnalliseen koripalloturnaukseen.

He voittivat turnauksen ottelut varsin helposti ja pääsivät neljän parhaan finaaliin. Siinä vaiheessa veli Christensen katsoi aikataulua ja näki suunnattomaksi kauhukseksi, että viimeinen koripallo-ottelu oli merkitty pelattavaksi eräänä sunnuntaina. Hän ja joukkue olivat tehneet erittäin kovasti töitä päästäkseen siihen, missä he olivat, ja hän oli pelintekijä. Veli Christensen meni pulmineen valmentajansa luo. Hänen valmentajansa ei ollut myönteinen vaan sanoi edellyttävänsä, että hän pelaa ottelussa.

Ennen loppuottelua oli kuitenkin semifinaaliottelu. Valitettavasti heittäjänä takamiehenä pelaavan olkapää meni sijoiltaan, mikä lisäsi veli Christensenin paineita pelata loppuottelussa. Hän meni hotellihuoneeseensa. Hän polvistui. Hän kysyi taivaalliselta Isältään, olisiko oikein – vain tämän kerran – jos hän pelaisi siinä ottelussa sunnuntaina. Hän sanoi, että ennen kuin hän edes ehti lopettaa rukousta, hän sai vastauksen: ”Clayton, miksi sinä kysyt sitä minulta? Sinähän tiedät vastauksen.”

Veli Christensen meni valmentajansa luo ja kertoi, kuinka pahoillaan hän oli siitä, ettei hän pelaisi loppuottelussa. Sitten hän meni paikallisen seurakunnan sunnuntaikokouksiin samalla kun hänen joukkueensa pelasi ilman häntä. Hän rukoili hartaasti heille menestystä. He voittivatkin.

Tuo kohtalokas, vaikea päätös tehtiin yli 30 vuotta sitten. Veli Christensen on sanonut, että kun aikaa on vierähtänyt, hän pitää sitä yhtenä tärkeimmistä valinnoista, mitä hän on koskaan tehnyt. Olisi ollut hyvin helppoa sanoa: ”Yleisesti ottaen lepöpäivän pyhittäminen on oikea käsky, mutta tässä nimenomaisen poikkeuksellisessa tilanteessani on ihan OK – vain tämän kerran – vaikken noudata

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

sitä.” Hän kuitenkin kertoo, että koko hänen elämänsä on ollut yhtä loputonta poikkeuksellisten olosuhteiden virtaa, ja jos hän olisi tehnyt poikkeuksen vain sen kerran, silloin seuraavan kerran, kun jotakin erityisen vaativaa ja ratkaisevaa ilmaantui, olisi ollut hyvin paljon helpompaa taas tehdä poikkeus. Hän oppi, että on helpompaa pitää käskyt 100 prosenttia ajasta kuin 98 prosenttia ajasta.¹³

Rakkaat veljeni, olkaamme täynnä kiitollisuutta *vapaudesta valita*, hyväksykäämme *velvollisuus valita* ja olkaamme aina tietoisia *valintojen seurauksista*. Me pappeudenhaltijat voimme kaikki yhdessä olla kelpollisia saamaan opastavaa vaikutusta taivaalliselta Isältämme, kun valitsemme huolellisesti ja oikein. Me olemme mukana Herran Jeesuksen Kristuksen työssä. Me – kuten ihmiset entisaikaan – olemme vastanneet Hänen kutsuunsa. Me olemme Hänen asiallaan. Me onnistumme vakavassa tehtävässä: ”Pitäkää itsenne puhtaina, te Herran pyhien astioiden kantajat!”¹⁴ Vakava ja nöyrä rukoukseni on, että niin tapahtuisi. Jeesuksen Kristuksen, Mestariimme, nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: David O. McKay*, 2003, s. 225.
2. 2. Nefi 2:27.
3. Moroni 7:16.
4. 2. Nefi 28:21.
5. 2. Nefi 28:22.
6. 2. Nefi 28:21.
7. Lewis Carroll, *Liisan seikkailut Ihmemaassa*, suom. Kirsi Kunnas ja Eeva-Liisa Manner, 1989, s. 67.
8. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 293–294.
9. 1. Kor. 10:13.
10. Jes. 1:18.
11. Oppi ja liitot 58:42.
12. 5. Moos. 5:32–33.
13. Ks. ”Decisions for Which I’ve Been Grateful”, puhe Brigham Youngin yliopiston Idahan kampuksella pidetyssä hartausilaisuudessa, 8. kesäkuuta 2004, www.byui.edu/presentations.
14. Jes. 52:11.

Luottakaa Jumalaan ja ryhtykää sitten työhön

Te osoitate luottamusta Häneen, kun kuuntelette tarkoituksenanne oppia ja tehdä parannusta, ja sitten ryhdytte tekemään, mitä tahansa Hän pyytääkin.

Rakkaat veljeni ja sisareni, on kunnia puhua teille tänä sapatinpäivänä. Tehtäväni puhua miljoonille myöhempien aikojen pyhille ja ystävillemme kautta maailman tekee minut nöyräksi. Valmistautuessani tähän pyhään tilaisuuteen rukoilin ja pohdin saadakseni tietää henkilökohtaisista tarpeistanne ja siitä, minkä viestin Herra halusi minun tuovan.

Teidän tarpeenne ovat suuria ja monenlaisia. Jokainen teistä on ainutlaatuinen Jumalan lapsi. Jumala tuntee teidät yksilöinä. Hän lähettää rohkaisun, oikaisun ja johdatuksen viestejä, jotka sopivat teihin ja tarpeisiinne.

Saadakseni selville, mitä Jumala haluaisi minun lisäävän tähän konferenssiin, luin Hänen palvelijoidensa sanomia pyhistä kirjoituksista ja edellisistä konferensseista. Sain vastauksen rukoukseeni lukiessani Mormonin kirjasta Alman, suuren Herran palvelijan, sanat:

”Oi jospa olisin enkeli ja voisin toteuttaa sydämeni toiveen, että voisin lähteä puhumaan Jumalan pasuunalla, äänellä, joka järjestyttäisi maata,

ja huutaa parannusta joka kansalle!

Niin, minä julistaisin jokaiselle sielulle kuin ukkosen äänellä parannusta ja lunastussuunnitelmaa, jotta he tekisivät parannuksen ja tulisivat meidän Jumalamme luokse, niin ettei koko maan päällä enää olisi murhetta.

Mutta katso, minä olen ihminen ja teen syntiä toiveessani, sillä minun pitäisi tyytyä siihen, mitä Herra on osakseni antanut.”¹

Ja sitten löysin Alman mietiskelystä ohjeen, jota olin rukoillut: ”Sillä katso, Herra antaa kaikille kansakunnille niiden omaa kansaa ja kieltä olevia opettamaan hänen sanaansa, niin, viisaudessa kaikkea sitä, mitä hän näkee hyväksi heidän saada; sen tähden me näemme, että Herra neuvoo viisaudessa, sen mukaisesti, mikä on oikeaa ja totta.”²

Kun luin tuon sanoman Jumalan palvelijalta, tämpänpäiväinen tehtäväni tuli selväksi. Jumala lähettää lapsilleen viestejä ja valtuutettuja viestintuojia. Minun tehtävänäni on vahvistaa luottamusta Jumalaan ja Hänen palvelijoihinsa niin paljon, että ryhdymme